

Knelus en Stiene haren n klaain boerenspultje, n daaimt of wat laand, n kou, n poar schoapen en n sikke, dat was t zo'n beetje. Ze haren gain kinder had. En Stiene was vrouger aaltied al wat zaikelk west. De leste poarjaar was t aal slimmer worden, remetiek aan de handen en aan de vouten dij nou hailndaal misvörmd wazzen. De handen leken net n poar klaauwgies en aan de vouten kon ze allend mor meer n poar gebraaien petovvels velen.

Stiene was n stumper.

Mor al kon ze nait veul meer uut t stro zetten, proaten dat kon ze nog net zo goud as vrouger.

t Was aaltied n laif en monter vraauwmins west en dat was ze nog.

Knelus was den ook nog net zo wies mit heur as wat.

Hai boerkede overdag wat op t laand, mor tussentieds help e Stiene wat mit t huusholden.

Zai haren t goud mit zien baaident.

Ik strompelde d'achterdeure in, over de dele noar t kaarnhuus.

“Vollek.”

Ik trilde as n ruske.

Deur van de koamer ging open en Knelus knipte t licht aan...

“bin ie dat, dokter? Mor was is der wel gebeurd – bin ie deur t ies zakt och gommessoagen, trek joen plunnen mor gaauw uut, k zel joe wat van mien klaaier geven.”

Knelus schoot de koamer weer in en huil t ain en aander op.

t Duurde mor even en dou haar k nait allenneg t ondergoud van Knelus aan, mor ook zien gebraaien sokken en zien stuutsiekoorn boksem.

“Kom mor gaauw wieder”, zee Knelus, “en waarmt joe eerst mor even goud deur.”

Nou, dat wol k ja wel stommegeern, want ik was kold tot op mien bonken.

“Wie wollen net Kerstfeest vieren mit zien baaident”, zee Knelus.

Ik gaf Stiene n haand – dij gnivvelde wa dou ze mie zo zag.

Ik schoof bie de kaggel.

Wat was t hier lekker waarm en gezellig.

En noa n poar koppies kovvie vuilde ik mie al weer n haile kerel.

En net dou ik zo'n beetje bedocht haar dat k wel weer opstappen kon, warempel, dou begon t Kerstfeest-vieren van Knelus en Stiene...

Stiene trok mit heur knovvelge handen t toavelloagie open en huil der n keerze uut, n kromme en soeterge keerze.

Knelus stak hom aan, luit n poar druppen op n schuddeltje valen en zette de keerze der op. t Grode licht knipte hai uut en doar zat wie.

Dou pakte Stiene t ol bouk en begon der uut te lezen:

t verhaal dat ik al zo voak heurd haar en dat k hoast wel van boeten kon:

“En het geschiedde...”. Mor hier was t hail aans.

Waarm en vertraauwd sweefden de woorden deur de koamer.